

Mnohí alebo mnohé majú dobré vzdelanie a mávajú aj dobré príležitosti k vlastnému rastu. Služba chudobným vyžaduje byť obyčajným, robiť všedné veci a pracovať s bežnými, obyčajnými ľuďmi. Prví spoločníci sv. Vincenta v Misijnej spoločnosti vedeli, že ak majú dobre slúžiť chudobnému dedinskému ľudu, nič im neprospeje, ak budú výnimcoční. Tak napr. Francois du Coudray obetoval tejto službe všetko čo mal najradšej, svoje štúdiá, svoju knižnicu a dokonca aj hebrejčinu, v ktorej bol vynikajúcim expertom. Podobných prípadov môžeme nájsť veľmi mnoho aj medzi členmi Misijnej spoločnosti aj medzi dcérami kresťanskej lásky. Vlastne všetci sa musíme niečoho vzdať, aby sme mohli byť dobrými služobníkmi chudobných a to vždy býva veľmi bolestný proces. To vyžaduje vzdať sa "významných" a "profesionálnych" vecí, zámenou za možnosť byť s chudobnými. Sme ochotní odložiť bokom všetky svoje veľké ambície a vymeniť ich za službu malým a bezvýznamným ľuďom v ktorých len pomocou viery vidíme dôstojnosť a úctyhodnosť? Sme ochotní uspokojiť sa s ničím za našu snahu, úsilie a obetavosť? Niekoľko sa nám naša služba zdá byť taká neúspešná, neúčinná, zbytočná. Sme ochotní ustúpiť od našich predstáv a túžob, ktoré nám nedovoľujú žiť skutočný život s chudobnými? Môžeme stratiť zo svojho pohľadu chudobných s ich potrebami, môžeme sa stať hluchými na ich volanie o pomoc vtedy, ak sme príliš naplnení a obklopení vlastnými nárokmi a ak priveľmi túžime po vlastnom úspechu a sebarealizácii. Každý človek, či je vzdelaný alebo nie je, je dosť mûdry na to, aby poznal čo je dôležité, čo sme, kto sme a kam smerujeme. Nanešťastie, poznanie vzbudzuje pýchu a pýcha spôsobuje zaslepenosť. Vymaniť sa spod vplyvu svojej dôležitosťi, svojho nadania a talentov, spod vplyvu svojho postavenia a pôvodu nám pomáha vidieť a rozumieť. Ak si osvojíme postoj poníženosti, priviedie nás to k oslobodeniu, nič nie je totiž hlúpejšie ako byť posadnutý pocitom svojej dôležitosťi. Skutočne skromní ľudia sú mûdri ľudia, ktorí dokážu aj vidieť aj vypočuť aj porozumieť. Uchovávajú v sebe lásku a život. Skromnosť je veľký dar, ktorý pomáha viest skutočný život. Ale skromnosť možno získať iba s ochotou zmeniť sa, vzdať sa, opustiť svoje sebecké názory a postoje.

Zmeniť naše srdce. Sv. Vincent slúžil cez celý svoj život, nerobil tak, že by slúžil len v predpísanom čase a potom by pokračoval v čomsi lepšom. Aj my, ak máme slúžiť cez celý svoj život, musíme sa oslobodiť od ťažkostí priemernosti a od ťažkostí, ktoré plynú zo životných skúseností.

Žijeme obklopení zlom; všade môžeme vidieť deštruktívne účinky chudoby, rasizmu, sociálnej nespravodlivosť atď. Nemôžeme byť naivní a žiť ako keby sa nič nedialo alebo naopak všetko prežívať s krvácajúcim srdcom. Nesmieme marniť čas staraním sa o zlo. Musíme byť odolní voči vplyvu zla na naše srdcia, inak nemôžeme slúžiť v Kristovom mene a v jeho sile. Nie sme povolaní slúžiť v nerozumnosti, sme povolaní slúžiť v láske. To znamená, otvárať cestu láske vždy, aj vtedy, keď nám v srdci skrsne napr. myšlienka na pomstu, na tvrdé a bězcitné jednanie, ako výsledok racionálneho a "spravodlivého" uvažovania. Služba sv. Vincenta na jeho ceste nasledovania Krista bola plná hľbokej viery a činorodej lásky. Aj Vincent videl okolo seba zlo a bol ním znepokojený. Poznal jeho